

Forslag til folketingsbeslutning om bevarelse af Diakonissestiftelsens hospital som et aktivt og funktionsdygtigt alment hospital.

Af Agerschou (SF) m.fl.

(Fremsat 3/10 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Et nogenlunde tilsvarende beslutningsforslag blev som bekendt vedtaget af folketinget den 2. juni 1981. Dengang var Sankt Lukas Stiftelsen dog også med i forslaget.

Det blev med forslaget dengang pålagt indenrigsministeren at virke politisk for en sikring af Diakonissestiftelsens opretholdelse som aktivt hospital, og det betød, at i 1981 blev der indgået en aftale mellem de indlæggende sygehuskommuner om benyttelsen af Diakonissestiftelsen. Denne aftale, den såkaldte borgmesteraftale, sikrede hospitalets belægning til og med 1984.

For derefter – altså efter 1984 – at sikre hospitalets fremtid som aktivt hospital iværksatte jeg allerede i begyndelsen af 1983 sammen med Diakonissestiftelsen en række undersøgelser af muligheden for en fremtidig belægning af Diakonissestiftelsen. Det skyldtes, at jeg nærede frygt for hospitalets fremtid, fordi der ikke var patienter til hospitalets organkirurgiske afdeling allerede på det tidspunkt. Jeg fandt det derfor afgørende, at der så tidligt som muligt blev taget de fornødne initiativer til at sikre hospitalets fremtid også efter 1. januar 1985 og gerne i en længere årrække i overensstemmelse netop med folketingsbeslutningen, men da indenrigsministeren jo ikke er udstyret med lovmæssige beføjelser til at gennemtvinge en benyttelse af Diakonissestiftelsen, måtte resultaterne nødvendigvis nås ad forhandlingsvejen, sådan som det lykkedes første gang.

De omfattende forhandlinger, som vi har ført om dette, resulterede i en aftale med sygehuskommunerne, først og fremmest Københavns og Frederiksberg kommuner, om nedsættelse af et udvalg, der havde en helt bunden opgave. Udvalget skulle tilvejebringe grundlaget, herunder de fornødne aftaleudkast med sygehuskommunerne, for gennemførelse af en model, hvorefter hospitalet skulle indeholde aktiv psykiatri, plastikkirurgi,

medicin og ventesege. Hospitalets organkirurgiske afdeling skulle således nedlægges, og i stedet skulle den psykiatriske funktion fra Frederiksberg hospital overføres.

Fordi vi havde så stor optimisme med hensyn til dette kommissorium, startede udvalget sit arbejde i september 1983, altså 1½ år før borgmesteraftalen udløb, og på grundlag af de drøftelser, jeg havde haft på daværende tidspunkt, måtte jeg helt klart gå ud fra, at det var muligt at få gennemført udvalgets kommissorium. Som alle her ved, viste det sig imidlertid, beklageligt nok, i begyndelsen af dette år meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at få gennemført kommissoriet. Nye drøftelser såvel på embedsmandsplan som på politisk plan måtte til for at finde nogle udveje.

Vi opstillede så igen nogle forskellige nye modeller, som blev undersøgt og forhandlet, men igen uden positivt resultat.

Hverken psykiatrimodellen eller de øvrige modeller var det politisk muligt at få gennemført, fordi brugerkommunerne ikke ønskede at benytte Diakonissestiftelsen længere.

Efter disse forgæves bestræbelser og efter drøftelser med kommunerne modtog jeg fra dem et forslag, som alle kommunerne var enige om, nemlig et forslag om et geriatrisk center på Diakonissestiftelsen.

På dette fremskredne tidspunkt lige før sommer var hospitalets situation og fremtid unægtelig truet, og jeg så derfor ikke anden udvej for hospitalet, hvis det skulle overleve og videreføres med flest mulige arbejdspladser, end at videresende denne nye borgmesteraftale til Diakonissestiftelsens bestyrelse med henblik på, at den skulle tage stilling til forslaget og i bekræftende fald hurtigst muligt indgå i forhandlinger med Københavns kommune om en gennemførelse.

Der var således ikke tale om, at ministeren skulle godkende forslaget, for det må ene og alene være bestyrelsen, der godkender et sådant forslag.

Jeg fremsendte forslaget i forlængelse af de mange andre initiativer, jeg havde taget for at sikre hospitalets fremtid, men vi må desværre konstatere, at selv om vi har anvendt alle til rådighed stående midler for at få sikret Diakonissestiftelsen som aktivt hospital i en længere årrække, lykkedes det ikke på en måde, som jeg ellers havde haft grund til at forvente.